

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 60.169/1

60.170/1

van 27 oktober 2016

over

- een ontwerp van ministerieel besluit 'tot vaststelling van de opleidings- of ervaringsvereisten voor het bekwaamheidsbewijs voor gemeentelijke verbalisanten voor onroerend erfgoed' (60.169/1);
- een ontwerp van ministerieel besluit 'betreffende het certificaat voor de uitvoering van een minnelijke schikking onroerend erfgoed' (60.170/1)

Op 27 september 2016 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over:

- een ontwerp van ministerieel besluit ‘tot vaststelling van de opleidings- of ervaringsvereisten voor het bekwaamheidsbewijs voor gemeentelijke verbalisanten voor onroerend erfgoed’ (60.169/1);
- een ontwerp van ministerieel besluit ‘betreffende het certificaat voor de uitvoering van een minnelijke schikking onroerend erfgoed’ (60.170/1).

De ontwerpen zijn door de eerste kamer onderzocht op 13 oktober 2016. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Patricia DE SOMERE, staatsraden, Marc RIGAUX en Michel TISON, assessoren, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Pierrot T’KINDT, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 27 oktober 2016.

*

ONDERZOEK VAN DE TEKSTEN

Aanhef van de ontwerpen 60.169/1 en 60.170/1

1. Bij de verwijzing naar het advies van de inspecteur van Financiën in de aanhef van beide ontwerpen dient de datum van dat advies te worden aangepast.

Aanhef van het ontwerp 60.169/1

2. In het tweede lid van de aanhef, waarin wordt verwezen naar artikel 12.1.1, tweede lid, van het Onroerenderfgoedbesluit van 16 mei 2014, moet ook melding worden gemaakt van de wijziging die in die bepaling is aangebracht bij het besluit van de Vlaamse Regering van 15 juli 2016.

3. Artikel 42, tweede lid, 4°, van het besluit van de Vlaamse Regering van (kennelijk) 15 juli 2016 ‘tot wijziging van diverse besluiten wat betreft de integratie van de opdrachten van het agentschap Inspectie RWO in het departement Leefmilieu, Natuur en Energie en in het agentschap Wonen-Vlaanderen, alsook betreffende de begrotingsfondsen’, waarnaar in het derde lid van de aanhef wordt verwezen, betreft een bepaling die niet bestaat en dus geen rechtsgrond kan bieden voor de ontworpen regeling, zodat deze moet worden weggelaten.

Artikelen 1, 2 en 3 van het ontwerp 60.169/1

4. Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie sluit niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betreffende maatregel en met de aard van de relevante beginselen; het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.¹

Gevraagd naar een verantwoording voor het onderscheid gemaakt tussen de in de artikelen 1, 2 en 3 vermelde categorieën van personen, in het algemeen en in het bijzonder op het vlak van de minimale duur van de vereiste relevante ervaring inzake onroerend erfgoed of ruimtelijke ordening, al naargelang die ervaring is opgedaan bij een gewestelijke, provinciale of gemeentelijke administratie enerzijds (vijf jaar) dan wel bij een erkende onroerenderfgoedgemeente anderzijds (één jaar), antwoordde de gemachtigde als volgt:

“De behandeling van een dossier onroerend erfgoed vraagt, nog meer dan in andere sectoren, van de verbalisanten een zeker professionalisme. Dit professionalisme is o.a. van belang voor het opstellen van processen-verbaal met een technisch juiste weergave van de feiten, maar vermijdt bv. ook een te grote afhankelijkheid van externe experts (met vaak een hoge kostenfactuur).

¹ Zie, onder meer, GwH 16 juni 2016, nr. 94/2106, B.3; GwH 18 juni 2015, nr. 91/2015, B.5.1.

Er kan uitgegaan worden van de veronderstelling dat houders van een diploma of gelijkwaardig getuigschrift dit professionalisme al deels bezitten. Anderzijds kan de nodige kennis ook verworven worden door ervaring. Ook hier kan een onderscheid gemaakt worden, meer bepaald al naargelang de dienst waar de ervaring is opgedaan.

[Er] (...) kan hier de hoge mate van professionalisme aangestipt worden, waarvan de houders van een diploma van niveau A of B verwacht worden zich sneller eigen te maken.

Het onderscheid op het vlak van wel of geen ervaring binnen een erkende onroerenderfgoedgemeente is te verantwoorden door de eisen waaraan een gemeente moet voldoen vooraleer zich erkende onroerenderfgoedgemeente te mogen noemen (zie art.3.2.1 van het Onroerenderfgoedbesluit van 16 mei 2014). Personeelsleden van die gemeenten zullen logischerwijze meer betrokken zijn bij en ervaring hebben met onroerend erfgoed dan personeelsleden van andere gemeenten. De eisen in aantal jaren ervaring zijn voor hen daarom minder streng.”

Op het eerste gezicht lijken deze verschillende behandelingen en de verantwoording ervan, gelet op deze nadere toelichting, aanvaardbaar.

Artikel 1 van het ontwerp 60.169/1

5. Naar luid van artikel 288, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is “een richtlijn (...) verbindend ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch [wordt] aan de nationale instanties (...) de bevoegdheid gelaten vorm en middelen te kiezen”. Een Europese richtlijn is derhalve bestemd voor de lidstaten, die verplicht zijn ze om te zetten, dat wil zeggen de nodige regels daartoe op te nemen in hun interne recht. Wanneer naar verplichtingen of regels die voortvloeien uit een richtlijn wordt verwezen, dient derhalve gewag te worden gemaakt van de internrechtelijke regels waarbij wordt voorzien in de omzetting van de betreffende bepalingen van de richtlijn.

In artikel 1, 45°, van het ontwerp kunnen de woorden “of richtlijn” dan ook vervallen nu de verwijzing erin naar de “wet” of het “decreet” een verwijzing inhoudt naar wets- of decreetsbepalingen waarbij de relevante richtlijnen of bepalingen ervan worden omgezet.

Artikel 2 van het ontwerp 60.169/1

6. In de inleidende zin van artikel 2 schrijve men, zoals in de overige artikelen van het ontwerp, het woord “verkrijgen” (niet: “krijgen”).

7. Aangezien het ontwerp mede toepassing vindt op personeelsleden van intergemeentelijke samenwerkingsverbanden, schrijve men in artikel 2, 2°, van het ontwerp “bij een gewestelijke, provinciale, intergemeentelijke of gemeentelijke administratie” (in plaats van: “bij een gewestelijke, provinciale of gemeentelijke administratie”).

Artikel 4

8. Gebiedend woordgebruik is in een regelgevende tekst overbodig, zodat om een verplichting weer te geven niet het werkwoord “moeten” wordt gebruikt, maar wel het werkwoord dat de handeling in kwestie weergeeft, vervoegd in de tegenwoordige tijd.²

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Marnix VAN DAMME

² Zie *Beginnelsen van de wetgevingstechniek. Handleiding voor het opstellen van wetgevende en reglementaire teksten*, Raad van State, 2008, aanbeveling nr. 3.5.2, a), te raadplegen op de internetsite van de Raad van State (www.raadvst-consetat.be).